

Lângă cine stai pe bancă.

Olimpia este încă unul din copiii crescuți în biserica noastră, de aceea poate considerăm că o cunoaștem bine. Chiar dacă este așa, sigur veți mai afla lucruri noi. Când am mers la ea acasă, doar după vreo oră ne-am apucat să discutăm cu privire la interviu (știți cu toții cât este de volubilă Olimpia). Am discutat mai bine de 2 ceasuri și tot nu a fost de ajuns, discuția continuând în acea zi la telefon, cu amintirile pe care le tot descoperea în memorie, unele din ele putând fi citite mai jos. Mulțumim Olimpia că ne-ai primit în gândurile și amintirile tale!

Cine este sora Olimpia?

Fata lui Nicolae și Ileana Horopciuc. M-am născut pe 23 august și pe vremea Iu' Ceaușescu o duceam tare bine că mergeam la defilare cu tata și primeam o mulțime de lucruri pentru că era și ziua mea. Acuma însă s-a terminat cu astfel de sărbătoriri. De când mă știu am fost într-o familie de pocăiți. Duminica trecută, auzind mărturia copiilor de la „Casa Onisim”, copii abandonati de părinți, mă gândesc că nici copiii de azi și poate nici noi cei mai mari nu realizăm ce mare binecuvântare e să ai părinți și pe deasupra să fie și credincioși. Copilăria mea a fost foarte activă. Eram al 2-lea copil din cei 5 ai familiei și eram ca vârstă între 2 băieți, noi fiind cu câțiva ani mai decât fetele. Acuma, cam orice se întâmpla rău, eram și eu de vină. Deși am fost frați mai mulți, a fost și greu dar mai ales a fost fain. Am avut împreună și multe năzdrăvănii care au rămas în amintirea noastră ca și episoade hazlii sau oricum de ținut minte. Când eram doar trei copii, Sami fiind mai năzdrăvan, tata îl puneam ca să asculte de mine ca soră mai mare, dar mai apoi când a crescut mai mare, trebuia să ascult eu de el ca să nu mă bată. Într-o zi când mama și tata au plecat la repetiție de cor, eu și cu Sami am plecat cu următorul autobuz în oraș, la mașinuțe. Ne lăsase Emi să mergem și ne dăduse și bani pentru aceasta iar el rămăsese acasă cu Ligia care era micuță. În autobuz ne întâlnim cu fratele Negrean care mergea și el la cor. Ne-a întrebat că unde mergem și i-am zis că la mașinuțe și când ne-a întrebat cine ne-a lăsat, i-am răspuns că fratele nostru mai mare. Nu mai știu cât am stat la mașinuțe dar nu ne-am putut bucura deloc de ele. Am venit acasă cu mare teamă că să vezi ce ne vor face părinții când vor veni acasă, pentru că am plecat fără știrea lor de acasă. Până s-au întors ei, am făcut curățenie și ordine cum nu a mai fost de mult, cu scopul de a-i îmbuna puțin. Teama noastră s-a dovedit a fi neîntemeiată pentru că fratele Negrean nu le-a spus că ne-a văzut în autobuz și de atunci a rămas multă vreme între noi, ca o glumă expresia „ne-a dat voie fratele nostru mai mare”. Îmi amintesc de mai multe întâmplări cu noi de când eram copii. Era o vreme când trebuia să stăm acasă cu rândul ca să avem grijă de Ligia și Marta în ziua de biserică. Odată, când mi-a venit rândul, am încercat să le dau părinților alte soluții de rezolvare, pentru că eu nu vroiam să rămân acasă, ci vroiam să merg la biserică. Cea care m-a salvat atunci a fost buni, care s-a oferit să stea ea cu fetele.

După ce s-a născut Marta, ne-am mutat la casă pe Chizid. De multe ori, fiind spațiul mai mare, organizam revelionul la noi. Tata ne lăsa dar avea pretenția ca a doua zi dimineța să fim cu toții în biserică la program. Majoritatea eram la cor iar cei care stăteau la balcon ne povesteau după program cum ne luptam noi cei de la cor să rămânem treji și cum unii nu reușeam. Am însă și amintiri mai spirituale. Pe noi în fiecare seară tata ne aduna la rugăciune pe toți, după care cântam cântarea „Rămâi cu noi, căci iată vine seara”. În biserică se cânta destul de des la terminare această cântare dar de obicei doar prima strofă. Cântarea are 2 strofe și odată s-a dictat să se cânte și cea de-a doua, însă frații nu o știau pe dinafară dar noi cei din familie o știam la perfecție de acasă. Tata ne-a pus pe noi cei mai mari, să învățăm „Pilda fiului risipitor” și am spus-o pe roluri la noi în biserică dar și în alte locuri unde mergeam cu tatăl nostru în misiune. Îmi aduc aminte când eram mici și mergeam în stațiune pe la Geoagiu, Herculanee sau chiar la mare că tata avea o mandolină pe care o lua cu el de fiecare dată și seara mergeam în parc și începea să cânte la instrument, iar noi cu vocile. La început ne era rușine dar prindeam curaj când vedeam cum se adună lumea să ne asculte. De multe ori erau discuții cu oamenii pe marginea Bibliei în care interveneam și noi copiii și cineva chiar i-a spus tatălui odată, că ai lui copii sunt studenți în Biblie și am văzut atunci ce importantă este educația religioasă în familie și ce bine ne-a prins.

Cât ai fost mică, ai mers și tu la grupa de copii de la biserică. Ce îți mai amintești?

Am fost la copii pe vremea când învățători erau frații Neluțu, Vili, surorile Nina, Delia dar și alții. Materialele de atunci pentru mine erau fascinante. Multe dintre lecții erau cu imagini pe flanelograf, care cel puțin pentru copii, oferă o imagine vizuală foarte sugestivă. Nu știu ce se face

acum dar cred că este mai eficient pentru că sunt împărțiți copiii pe grupe de vârstă. Pe vremea aceea eram cu toții într-o singură grupă și mă gândesc că efortul învățătorilor de a ne capta pe toți era mult mai mare. La rândul meu am avut o perioadă în care m-am ocupat de copii ca învățător. După mai mulți ani, unul din copiii de la grupă, care acum era plecat din țară și care fusese un copil foarte neastâmpărat, m-a sunat ca să își ceară iertare pentru modul în care s-a purtat cu mine la grupa de copii. Ajunsesse și el să lucreze acolo unde era cu copii...

Cum te-ai întors tu la Domnul?

Avem 13 ani când la noi în biserică era evanghelizare. În acea seară, predica fratele Belciu Busuioc. Stătem în primul rând la surori și ajunsesem așa de concentrată la predică încât m-am trezit strângând cu dinții de balustrada de la cor, fără să îmi dau seama de ceea ce fac. Nu mai știu nimic din ce s-a predicat dar la sfârșit, nu că mă ținea cineva să mă predau ci din contră, ceva mă împingea să fac asta. După ce m-am botezat am făcut parte dintr-un grup format de Ghiță Șortan. Eram cea mai mică din acel grup și mă simțeam foarte bine, fiind cea mai protejată. Am avut o experiență de ținut minte când am mers în misiune la spitalul din Zam. Am găsit poarta deschisă iar noi am intrat și am început să cântăm și bolnavii din curte au început să se strângă. La un moment dat a venit un milițian care ne-a luat la rost, că ce facem și cine ne-a dat voie să intrăm. Ne-a lăsat să plecăm doar după ce ne-a notat pe fiecare cu datele personale și locul de muncă. Am trăit atunci versetul care zice să nu ne temem cu privire la ce vom spune pentru că n-i se va da chiar în ceasul acela. La întrebarea milițianului, Monica Horopciuc i-a răspuns că în necazurile și suferința de acolo, oamenii au nevoie de alinare și mângâiere și noi aceasta am căutat să aducem, nu altceva. A recunoscut după aceea că au fost cuvinte spontane la care ea nu s-a gândit înainte. Unii au fost chemați la miliție s-au au primit adresă la servicii dar eu nu am avut nici o problemă. Odată, pe când eram în misiune cu tinerii, ne suiserăm în tren dintr-o gară în care nu am avut de unde, sau nu am avut timp să luăm bilete. Când am ajuns în tren, bineînțeles că ne-am pus pe cântat. Când a venit nașu', i-am explicat motivul pentru care nu avem bilete iar el ne-a întrebat ce altceva putem să îi dăm. Cineva a spus că putem să îi dăm o Biblie iar el s-a bucurat, dar cine să o facă? Eu aveam cu mine prima Biblie personală în care erau multe însemnări sugestive pentru mine și mă gândeam dacă aș putea chiar eu să mă despart de Biblia mea? Și am putut. Biblia mea a ajuns la conductor. Acum folosesc Biblia care a fost a mamei și de fiecare dată la „Ziua mamei” când se cântă cântarea „Am o carte ce-o iubesc”, o văd așa de reală pentru mine care folosesc Biblia mamei.

Am văzut recent că ai dirijat corul de copii. Cum ai ajuns să faci asta?

Fetele care s-au ocupat de cor până acum, au ajuns să plece pe rând din oraș așa că Emi Popa m-a provocat să fac eu slujba aceasta, motivând că nu are cine altcineva să o facă. Știind cum și ce au cântat copiii înainte, i-am spus lui Emi că nu mă văd capabilă să fac asta. Eram conștientă într-o oarecare măsură și de ceea ce presupunea această muncă. Acum văd din proprie experiență ce înseamnă să stai în fața unui grup și să muncești în primul rând pentru a le capta atenția. Încerc să fac lucrul acesta cât mai bine și lucrăm acum pentru a cânta pe 3 și chiar pe 4 voci și cred că prin muncă vom reuși.

Cum a fost primul program cu corul de copii în biserică, din postura de dirijor?

Foarte greu. Tremuram toată și nu vedeam decât copiii în fața mea și cuvintele de la videoproiector. Pe deasupra, ei mi-au spus doar atunci că vor să îi dirijezi! Și am făcut-o cumva chiar dacă mai stângaci. Mă rog să pot face această lucrare și în continuare până se va ivi altcineva să o facă, pentru că am acceptat această slujbă doar provizoriu. Sunt conștientă de darul muzical moștenit din familie și de aceea nu îmi este peste puteri această slujbă.

Anul acesta se împlinesc 15 ani de când mama ta aplecat la Domnul. Cum ați trecut peste această încercare?

Boala ei, de când s-a declanșat în mod vizibil și până a plecat, a durat exact un an de zile, timp în care a suferit și două operații, însă doar ultimele 3-4 săptămâni a zăcut. Ce a fost greu pentru mine, era că nu puteam să plâng acasă, pentru că mă vedea mama sau Marta. Ligia plecase deja la Turnu Măgurele. Locul unde puteam să plâng era la servicii și o făceam de multe ori necontrolat când vedeam cum mama se stinge de la o zi la alta. Nu de mult murise fratele Eugen iar mama nu vroia să accepte că va muri și de aceea nu vroia să îi fac morfină. Am reușit să îi fac doar de două ori și atunci se liniștea și ne puteam odihni și noi. După ce a murit, a fost foarte greu pentru toți. Marta nu a vrut să accepte până în ziua înmormântării că mama nu mai e... Era doar un copil de 13 ani. Eu am încercat să suplinesc cumva lipsa mamei, pentru ea mai ales, dar am avut parte de o anumită respingere din partea ei. După ce a ajuns misionară la Iași, am primit de la ea o scrisoare în care îmi spunea cât de rău îi pare că m-a necăjit, că acum vede și ea ce greu este să cauți să faci bine cuiva și să nu fi acceptat. Pe de altă parte, noi copiii ne aveam unul pe celălalt dar tata a fost singur și poate lui i-a fost cel mai greu, lucru care l-a făcut să meargă și mai mult în misiuni și în vizite la bolnavi.

Cum este Marta acum ? Unde este și ce face ?

Când a plecat la facultate la Iași, ne-am despărțit tare greu. Mai trecusem prin aceasta când a plecat Ligia. Atunci am considerat situația ca și cum ea s-a căsătorit și a plecat la casa ei, păstrând în continuare relațiile strânse. Am încercat să gândesc la fel și pentru Marta, dar nu am reușit. Pentru mine era tot „Marta mică” și o consider și acum ca având nevoie de protecție și ocrotire, asta și pentru că e cea mai mică dintre noi. Ce mă bucură acum și mă uimește, este lepădarea ei de sine pentru nevoile altora. Lasă ca multe lucruri să se întâmple în defavoarea ei ca să ajute pe alții. La despărțirea de liceu, cineva din clasa ei i-a urât să rămână totdeauna la fel de credincioasă Domnului și mă întâlnesc și acum cu colegi de-ai ei care mă întrebă cum este și pot să le spun cu bucurie că este cel puțin la fel de credincioasă. De câte ori am ocazia să merg la ea, este o mare bucurie și înviore pentru mine. Acum locuiește în Osoi, la 10 km de Iași. Clădirea bisericii de acolo este construită pentru a putea suporta și alte activități anexe și ea M locuiește acolo. Nu are un serviciu ci face o lucrare de misiune în satul acela și în împrejurimi vorbindu-le oamenilor despre Dumnezeu și ajutându-i la lucrul lor. Am apreciat că renunță la o parte din mâncarea ei ca să poată să plătească cuiva drumul ca să vină la biserică. Am întreat-o odată dacă nu are și ea poftă să mănânce ceva mai special și mi-a răspuns că s-a rugat Domnului să îi ia poftele... Ei sunt în biserică mai puțin de 10 persoane, dar am găsit și 30 de persoane la închinare, oameni din sat care au venit să se închine împreună cu ei. Am și o amintire legată de Marta, în care eu am putut să văd în ea misionarul de azi. Odată, când eram în liceu, am dus-o cu mine la școală la ora de dirigentie și tocmai fusese o discuție cu privire la religie. Noi eram 3 în clasă care mergeam la biserică iar diriginta era foarte împotrivoare și Marta a sesizat asta deși era un copil. La terminare, diriginta i-a băgat degetele prin păr și a întreat-o cine i l-a pus pe bigudiuri iar ea foarte hotărâtă și chiar iritată după discuția de la oră, i-a răspuns că nimeni, ci așa l-a făcut Domnul Isus. Am fost mândră de > răspunsul ei și uite că astăzi este misionar. Cred că dragostea I pentru misiune a dobândit-o în familie pentru că noi am mers foarte mult în misiune cu tata și ne plăcea. Când el ieșea din schimb de noapte duminica dimineța, noi ne urcam în tren din gară iar tata de la Blooming și mergeam în misiune. Ne întorceam acasă frânți și din Simeria până în Hunedoara dormeam, apoi din gară mergeam pe jos până acasă, dar nu conta, eram împliniți.

Ai spus că tatăl vostru mergea foarte des în misiune. Ce spunea mama de faptul acesta?

Nu era așa de încântată să fie mult timp plecat de acasă și mai avea tata un obicei care nu prea era pe placul mamei. Rămânea în curtea bisericii printre ultimii când se termina adunarea, ca să vadă dacă nu rămânea vreun musafir care nu avea la cine merge și nu de puține ori, noi care mergeam acasă înainte, ne trezeam că vine tata cu cineva la masă. Mamei nu-i prea plăcea pentru că o lua prin surprindere. Odată a fost la biserică fratele Negrulescu și încă cineva și la sfârșit nu i-a luat nimeni la masă, așa ca l-am văzut pe tata că vine acasă cu amândoi. Mama începuse să se agite foarte tare că vine la noi la masă un om așa de important și ce poate ea să îi ofere? Mult s-a străduit fratele să o asigure că și el este om și că mănâncă lafel ca și ceilalți. Din câte știi și azi tata este la fel.

Cum este serviciul tău ?

Nu mai e ca până anul trecut. A plecat Ica, o colegă de la 1 penticostali și mi s-a stricat și radioul pe care îl ascultam așa de tare că se auzea până afară. Eram 3 colege care mâneam împreună și nu începeam să mâncăm până nu eram toate și ne rugam și pentru problemele de la biserică sau din familie. De multe ori cântam împreună și chiar colegii ne provocau la asta. Și acum când Ica mă sună, cântă pe telefon o melodie înregistrată în care cântam împreună. Ea a plecat și îmi lipsește și de aceea îmi e mai greu dar am și o bucurie, aceea că l nu mai lucrez duminica.

Ce lucruri mari ai cerut de la Dumnezeu și ai primit?

Nu îmi vine în minte acum un lucru mare, dar îmi amintesc de un lucru mărunț pe care l-am spus și la rugăciune l într-o duminică dimineța. Eu ceea ce pot, fac și singură în l casa dar odată mi s-a ars becul de la lustră și când am vrut să-l schimb, s-a rupt și a rămas fasungul în dulie. Am decuplat și curentul și m-am chinuit mult fără să reușesc să-l scot. M-am / supărat și am zis rugându-mă că nu sunt în stare să schimb nici măcar un bec și că trebuie să chem pe cineva pentru atâta lucru.

Nici nu am terminat rugăciunea și am reușit să-l scot ușor. Atunci mi-a dat seama cum lucrează Dumnezeu și prin lucrurile mărunte, căci pe cele mari le vedem mai ușor. Acum o să mă gândesc și la un lucru mare. Acum câțva timp, am avut mari probleme cu corzile vocale, abia putând să vorbesc. M-am rugat atunci Domnului ca să îmi ia altceva dar să îmi lase vocea să pot cânta. Dumnezeu mi-a redat vocea și nici nu mi-a luat altceva!

Dacă ai participat la mesele de dragoste, cum le-ai perceput?

Sunt o idee extraordinară. Să stau la masă, nu mă prea încântă dar să slujesc este o mare

satisfacție pentru mine. Cred că este o moștenire de la mama care era foarte pricepută în bucătărie, mai ales în domeniul dulce al ei. Am descoperit că mai bine mi se potrivea mie numele Marta, pentru că eu sunt mai mult cu bucătăria și curățenia. Intre noi două, ea e Măria și eu Marta. Nu sunt o pesimistă și nu mă îngrijorez dar mă îngrijesc ceva mai mult de lucrurile acestea pământești decât ea. Îmi plac mesele de dragoste și aș vrea să fie în fiecare lună. Nu îmi place să iau eu decizii dar dacă este cineva care să dea direcția eu ajut cu bucurie. Chiar dacă vorbesc mult îmi place să lucrez în echipă.

Când am fost noi mici, ai cântat și tu în orchestra bisericii...

Să știi că îmi lipsește. Cred că ne-am obișnuit prea mult cu orchestra de viori dar la vremea ei, cea de mandoline a avut farmecul ei. Pot spune că la orchestră am învățat lucrurile de bază în muzică, lucruri care mi-au fost de mare ajutor mai târziu. Poate chiar și expresia „Nu am voie să scârțâi”, scrisă de zeci de ori pe caiet, a folosit. Eu cel mai des scriam „Nu am voie să vorbesc.”

Ai călătorit mai mult decât alții în străinătate. Cum ai perceput bisericile de acolo?

Peste tot pe unde am fost, mi-a plăcut să știu numai lucrurile bune. Cu cât am știut mai puțin din cele rele, cu atât a fost mai bine pentru mine. E bine de știut totuși și din cele negative în ideea de a nu le face și noi. Cu privire la biserică nu mi-ar place să merg în altă parte. Cu toate deficiențele care sunt și la noi, eu cred că decât să plec în altă parte, mai bine lucrez aici la îndreptarea unuia lucru. Dacă aș fi nevoită să plec, dintr-un motiv oarecare, sigur m-aș adapta dar ca acasă, în biserică noastră, nu va fi niciunde. Este în ordine să mergi în vizită și în alte biserici dar apoi să te întorci și să pui în practică ceea ce ai văzut și ai învățat pozitiv.

Ce crezi ca s-ar putea face mai bine în biserică noastră?

Le-am spus și copiilor de la cor că aș fi foarte de acord ca joia să fie un program asemănător cu cel de duminică seara. Cred că timpul de duminică este prea scurt pentru închinarea și lauda înaintea Domnului. Atunci când se întâmplă să fie corul plecat, programul tot se ține cu contribuția celor din sală și are un farmec aparte. Dacă s-ar întâmpla asta, de exemplu joia, cred că mai mulți ar fi motivați să vină. Apoi îmi place mult rugăciunea în grupuri mici. O consider mai intimă. În multe cazuri, rugăciunile sunt previzibile în biserică, dar când ești cu încă 2 sau 3, altfel te rogi. Acuma o să mă întrebați dacă am un verset preferat, așa-i? ITimotei 1:15, este versetul pe care l-am spus și la botezul meu: „O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul care zice: „Hristos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși”, dintre care cel dintâi sunt eu.” Ca și cântări, am mai multe preferate din care amintesc acum piesa cântată de Emaus „Cu mâinile goale”. Atunci când am probleme, cânt această cântare și mă liniștesc. Apoi mai e cântarea „Mă apropii de altar” a lui Credo și tot de la ei „O dacă ai ști cât îmi pare de rău, pentru timpul pierdut fără rodul cerut.”

Când simți tu biserică aproape ?

Totdeauna când adunarea este plină și activă. Sunt zile în care parcă simt doar că am mers și m-am întors de la biserică dar și ocazii în care chiar simt că m-am închinat cu adevărat.

Te rogi pentru...

M-a motivat acțiunea „Andrei” în scopul de mă ruga în mod constant pentru câteva persoane. Le-am spus că mă rog pentru ei și unii chiar au venit la biserică. Văd că ultimele lucruri care trebuiesc să se întâmple și cu lumea și cu biserică, se întâmplă acum cu noi și cele bune dar și cele rele.

Trebuie să ai grijă și de buni. Cum vă înțelegeți?

După cum știți cu toții, așteaptă să vină Domnul. În afară de faptul că e aproape surdă, ne înțelegem bine, apoi mă gândesc că este prima din partea mamei care s-a pocăit. Acum, cu oricine discută vorbește numai despre Domnul Isus.

Interviu realizat de Emi& Cristina Ciupe